

(Srovnej též rozhodnutí čis. 1947, 2451, 5222 a 6811 sb. n. s.) Z uvedených právě důvodů jest k nároku na zaplacení remunerace 5.378 Kč připočítati také ještě žalobní nárok na zaplacení další částky 140 Kč jako služebního platu za dobu od 1. do 3. listopadu 1930. V naznačeném rozsahu jest dovolací rekurs opodstatněn a bylo mu vyhověno v ten způsob, že změnou napadeného usnesení bylo obnoveno usnesení soudu první stolice, pokud jím byly žaloby C III 288/31 a C III 289/31 odmítnuty pro věcnou nepřislušnost okresního soudu v příčině žalobních nároků na zaplacení remunerace 5.378 Kč s přísl. a služebního platu za dobu od 1. do 3. listopadu 1930 v částce 140 Kč. Naproti tomu zbývající částky 578 Kč a 1.568 Kč, jichž se žalobce domáhá v žalobě C III 288/31 z právního důvodu náhrady škody, jsou skutečně nároky samostatnými a s nárokem na služební požitky nesouvisejícími, takže jest pro ně založena věcná příslušnost okresního soudu podle § 49 čis. 1 j. n. Není správný názor soudu první stolice, že by k uplatnění těchto nároků bylo třeba nové žaloby. Konečně se připomíná, že není případný poukaz rekursního soudu na rozhodnutí nejvyššího soudu Rv I 471/27 a Rv I 160/28 (čis. 8228 sb. n. s.), neboť tato rozhodnutí pojednávají jen o otázce nepřipustnosti dovolání podle § 502 c. ř. s., nikoliv o otázce věcné příslušnosti soudu podle hodnoty předmětu sporu.

Čís. 11148.

Nárok na vrácení toho, co bylo plněno ze smlouvy zapovězené (§ 20 (2) zák. na ochr. náj.) a tudíž podle § 879, první odstavec, obč. zák. nicotné, nepodléhá promlčení podle § 1489 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1931, Rv I 853/30.)

Žalobě o vrácení odstupného (§ 20 zákona na ochr. náj.) bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opřené jen o důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čis. 4 c. ř. s. a jen v otázce promlčení, není oprávněno. Námitku promlčení žalobního nároku odůvodnila žalovaná strana ve všech třech stolicích jen tím, že jde o nárok na náhradu škody, jenž se promlčuje ve třech letech (§ 1489 obč. zák.). Jen v tomto směru může se dovolací soud řečenou námitkou zabývat, ale nemůže ji uznati za odůvodněnou. Právě proto, že předpis § 20 (3) zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čis. 48 Sb. z. a n. (podle něhož jest tento případ posuzovati) jest předpisem zvláštním a výjimečným, platí tento a nikoliv všeobecný předpis občanského zákona, i kdyby skutečně šlo o nárok na náhradu škody. Ale o ten nejde, nýbrž jde o nárok na vrácení toho, co bylo plněno podle smlouvy zákonem zapovězené (§ 20 (2) cit. zák.) a tudíž podle § 879 první odstavec obč. zák. nicotné. Podle ustanovení § 20 (3) cit. zák. promlčuje se nárok na vrácení do šesti měsíců od zrušení nájemní smlouvy. Že tyto předpoklady v souzeném případě nastaly, nebylo ani tvrzeno.